

En förortslegend

av

Andreas Ingo

Molnen rörde sig stillsamt över förortens grå bostadslängor. Allt var funktionellt, rakt och stilrent. De tre lägenheterna låg på samma område, nära motorvägen och den stora TV-masten som reste sig som ett gammalt järnspöke mot skyn. I den första lägenheten bodde Adam och Lina, båda tjugofem år, två av medlemmarna i hårdrocksbandet Fiasco. Adam var arbetslös och Lina jobbade som lagerarbetare på en lokal fabrik. Av bandets minimala framgångar att döma skulle det aldrig bli något, men det hindrade inte den aldrig sinande kreativiteten. Den tredje bandmedlemmen hette Rickard och var något yngre än de andra två. Han bodde i den andra lägenheten en bit därifrån. Hans, som bodde i den tredje lägenheten, var en fyrtioårig man. Han jobbade som inspektör åt ett större bilföretag. Hans lägenhet låg mittemot Adam och Linas och han stod ofta och stirrade på dem sent på kvällarna. I hans blick fanns det bara hat.

Det var kväll och de unga musikernas lägenhet var ett virrvarr av kläder, gitarrer och elektroniska prylar. Disken var inte diskad, ingen hade dammsugit och på toaletten hade katten pissat på golvet.

Adam och Lina satt i soffan och ett riff från bandets senaste spelning ljöd i bakgrunden. Lina lyssnade spánt och Adam hade många kommentarer. Han påpekade att passagen visserligen var medryckande men att det saknades något. Det fanns inget unikt över musiken, inget som berättade för lyssnaren att se här, det här är Fiasco!

"Musiken är mitt liv", sa Lina, "jag hoppas att du kommer på något bättre."

"Och du? Har du några förslag?"

"Nja.", sa Lina lite osäkert, "Jag tycker vi tar det här konceptet och går hela vägen. Det är ett himla bra koncept."

"'Ghost Story'. Vad tycker du om den titeln?"

"Helt okej. Bara vi kan få fram känslan..." Hon tvekade. "Du vet vad jag menar."

"Tror det.", sa Adam lugnt, "Otroligt viktigt att vi vet vad vi vill med den här plattan."

"Det MÅSTE gå vägen Adam! Det kanske är vår sista chans!"

Adam visste vad detta betydde för Lina, med sin miserabla bakgrund i en familj där föräldrarna knarkade. Musiken och Adam var hennes allt, det enda som betydde något i världen. Själv var han något mer stabil, en människa man kunde lita på, även om han var långt ifrån ett helgon.

De tittade ut genom fönstret och såg in i lägenheten mittemot. Hans stirrade på dem men när han märkte att de såg honom, drog han för gardinen.

"Vad fan tittar gubben på egentligen?"

"Vet inte. Han har väl inget liv. Det är nästan så man tycker synd om honom."

Hans satte sig ner vid bordet i lägenheten mittemot och bredde ett par mackor. Det skedde ändamålsenligt och mekaniskt. Han gjorde det nästan som en slags ritual, där allting skedde efter ett givet mönster. Han lyfte kniven med höger hand. Greppade tag i smörpaketet med sin vänstra. Sedan karvade han med lagom hastighet en bit av smöret. Han bredde exemplariskt. Trycket var väl avvägt och smöret täckte till slut hela mackan. Om något hade gått fel skulle han blivit irriterad.

Idag hade saker gått fel på jobbet. Hans hade anmärkt och skällt på sina kolleger, som han betraktade som undermåliga maskiner. Han skulle gärna se att man bytte ut människorna mot robotar. Men å andra sidan skulle han kanske då förlora jobbet. Världen var ondskefull och det var hans uppgift att skapa ordning.

Han tänkte på paret i lägenheten mittemot. Han visste att Adam var arbetslös. Han levde på statens bekostad, på systemet som höll alla vid liv! Han, Hans Elofsson, betalade Adams mat, såg till att han fick vatten i sina kranar. Gjorde det möjligt för honom att spela den där förfärliga musiken. Ja, han hatade honom och hatade honom innerligt. Han hade dagen innan, som så många gånger förut, sett Adam gå hand i hand med Lina utanför. Vilken orättvisa! Att de skulle vara tillsammans och han vara ensam. Han, Hans Elofsson, den enda som gjorde rätt för sig i staden! Han lade ner mackan och tog ett djupt andetag. Det var i denna stund han började intressera sig för det ockulta.

* * *

Beskedet kom några månader senare. Adam var tvungen att ta ett städjobb långt uppe i norr, då han länge gått arbetslös och regeringen hade skärpt kraven. Lina blev förtvivlad, då allt hon levt för plötsligt var nära att upplösas. Hon kunde inte förstå att det var sant. De som jobbat så ihärdigt med albumet och hade hoppats att de snart skulle slå igenom.

"Det måste finnas ett kryphål!", vädjade hon med gråten i halsen till Adam när de satt vid middagsbordet, "tänk ut nåt!"

"Jag har tänkt, och jag har redan förstått att det bara var en tidsfråga." Adam var allvarlig. "Man kan inte bygga upp hela sitt liv på socialbidrag."

"Kan du inte säga att du är sjuk eller nåt!", vädjade hon igen.

"De skulle inte tro mig. De vet vem jag är och dessutom krävs det läkarintyg."

"Men tänk ut något annat då! Vad som helst!"

De satt länge tysta och funderade.

"Om du skulle 'missta' ditt arbete?", sa Adam till Lina, "Om du skulle börja uppföra dig så illa på jobbet att du fick sparken? Sedan skulle du kunna flytta till mig i norr."

"De skulle fatta Adam!" "Jag skulle inte få några bidrag om jag misskötte mig på jobbet. Jag har försökt sådant förut."

Kvällen gick utan att de kom på några bra idéer. På natten låg Lina vaken och snyftade. Adam lade en arm över hennes bröst, men hon fortsatte skaka.

"Jag som hade hoppats.", sa hon gråtande, "men nu är allt slut."

"Det är inte säkert Lina.", "Vi håller kontakten."

"Men musiken då?", undrade hon, "Hur ska vi kunna få något gjort?"

Adam kände en klump i halsen. Tårarna rann nedför Linas kind. De låg vakna tillsammans ända tills dagen grydde. En uppgiven stämning lade sig över lägenheten och allt var förändrat. De talade inte längre om saken. Istället gjorde de bruk av den sista tid de hade tillsammans. De inväntade stunden när de obönhörligen skulle skiljas åt.

* * *

Åren gick. Lina orkade inte med det nya liv som formades åt henne. Hon föll in i samma hjulspår som sina föräldrar och började knarka. Det var hemskt för Rickard att se hennes nedgång och förfall men han besökte henne alltjämt, även han ledsn över att det inte blev något med musiken. Adam hade varit den drivande kraften, den som såg till att något blev gjort. Lina hade sjungit, Rickard hade spelat. Visst gjorde de till en början några försök. Adam skrev ny musik, men då de inte längre kunde spela tillsammans sjönk kvalitén märkbart. Det blev inget med deras nya platta. Bandet föll i glömska och ingen såg röken av det mer.

Sent en eftermiddag fann man Lina död i lägenheten. En överdos av heroin.

Begravningen var tuff för Rickard. Adam var förstas också där. Han var tom och energilös. Rickard var ändå glad åt att få återse sin vän. De pratade om musik, som de hade gjort förut. De pratade om Black Sabbath, Deep Purple och Nirvana. De blev erbjudna att spela något till begravningen. Något som kunde få dem att minnas Lina. Något som berättade om hur det hade varit förut. Men de hade inte hjärta till det.

På begravningen märkte de att mannen från lägenheten mittemot var där. Han hade kommit oanmäld. Alla undrade vad han gjorde där. Han gick fram till Adam vid kistan.

"Jag är ledsen för det här", sade Hans till Adam, "jag vet vem hon var."

Adam kände igen Hans och blev chockerad över att se honom där.

"Hur kan du veta och vad gör du här?"

"Jag läste det i tidningen." "Jag vet vilka ni är och ville beklaga sorgen."

"Du är inte inbjuden!", sa Adam, "du kände inte oss!"

"Säger du så?", sa Hans och stirrade Adam i ögonen, "Då är det bäst att jag går."

Adam såg att det var något säreget med mannen. Han gick klädd i en mörk kostym och hans ögon var märkbart förvridna, närmast ondskefulla. Varje rörelse tycktes vara beräknad och mekanisk.

"Försvinn härifrån! Du är inte inbjuden!"

Mannen försvann och ingen av Adams vänner såg honom mer.

* * *

Åren gick och städföretaget som Adam jobbade åt gick i konkurs. Rickard bad Adam återvända till sin hemstad, kanske skulle de kunna påbörja något igen. Inget skulle bli som förut, sade Rickard, musiken var död, men kanske kunde de göra något ihop?

"Musiken kommer aldrig att dö.", sa Adam, "den växer och blir starkare med tiden."

De pratade om hårdrockens födelse, dödsmetallen och progressiva rockband.

"Om jag någonsin gör musik igen ska den ha en allvarlig ton.", sa Adam och Rickard förstod.

"Livet är ett mörker", sa Rickard, "men även i den mörkaste musiken finns det en strimma av hopp."

"Det där stämmer inte.", sa Adam, "men det är lättare att se det så."

När Adam återvänt från norr och Rickard satt med honom i sin lägenhet, läste de om chockerande händelser i den lokala tidningen. En man som jobbat åt ett större bilföretag hade en dag ställt sig mitt på golvet, ibland alla arbetare och sprängt sig själv och resten av manskapet i bitar. Det var det största som hänt i förorten på många år och ingen förstod egentligen vad som hänt. Han hade bott i lägenheten mittemot Linas, hade inga släktingar och inga vänner. Han var känd som en god arbetare, visserligen använde han sig av hårda metoder, men vem gjorde inte det i dessa tider?

Lägenheten, som mannen bott i, var nu ledig, och det fanns nu en möjlighet för intresserade att besöka den.

"Det här är konstigt.", sa Adam, "men den där lägenheten måste jag se."

"Varför då?", undrade Rickard.

"För den där mannen har skrämt mig, och jag har under mitt tid i norr fått en känsla av att han har något att göra med mitt liv, med alla tragedier och vad som har hänt."

Rickard lyssnade spänt.

"Jag kan inte sätta ord på vad det är. Men jag måste se den där lägenheten. Annars kommer jag aldrig att få frid igen."

"Vi är inte sådana som känner frid.", sa Rickard, "bara när vi är fullt upptagna med musiken."

"Du har fel igen Rickard.", sa Adam, "Ta inte illa upp. Livet är inte förutbestämt, vi formar vårt eget öde."

Rickard såg djupt in i ögonen på sin vän. Han visste att han var som ett nedskrivet blad för Adam och det både berörde och skrämde honom. Ärligheten fanns att läsa i klartext i hans refränger. Höjdpunkten i de bästa av deras låtar var egenupplevda minnen och drömmar om en värld som ännu inte fanns. I den stunden fanns inte mycket mer att tillägga. Adam gjorde vad han kände var rätt och inget kunde hindra honom från att skapa sitt eget öde.

"Du gör vad du måste.", sa Rickard, "men jag följer inte med."

* * *

Adam och ledsagaren stod mitt i det kala rummet.

"Det är en bra lägenhet", sa hon, "rymligt och högt till tak."

"Mmm.", sa Adam och gick och ställde sig vid fönstret i köket, precis där Hans hade stått och spionerat på Lina och honom. Adam förstod inte vad Hans hade sysslat med. Varför hade han glott så och varför kom han på Linas begravning?

"Omtapetsering ingår förstås i priset." Ledsagaren såg att Adam var inne i sina tankar.

När Adam stod där vällde minnena av den tid som varit upp i hans medvetande. Hur lyckliga och olyckliga Lina och han hade varit. Att de hela tiden hade längtat efter framgång men innerst inne trott att det var en fåfäng dröm.

"Funderar du?", sa ledsagaren, hon hade märkt att något var fel.

"Kan du lämna mig en stund?", sa Adam, "bara en kort stund?"

"Ja visst", sa hon, och gick iväg till ett annat rum.

Adam stod där ensam och betraktade innergården. Där hade Lina och han gått och hållit varandra i hand. Det

var ett tydligt minne men han var ledsen över att han inte kände mer. Han borde känna mer! Här stod mannen och glodde, hela tiden, medan de gick runt, runt.. Tänk om?

Plötsligt slog något till i Adams sida. Han tappade balansen. Ett till stöt och Adam föll omkull. Han fann sig inte långt senare liggandes på golvet och ledsagaren lutade sig över honom.

"Vad hände?", undrade hon oroligt. "Har du ont?"

Adam satte sig upp.

"Ja lite, något slog till mig."

"Vad pratar du om?"

"En osynlig kraft. Jag vet inte vad det var..."

Ledsagaren blev rädd. Inte för en osynlig kraft, utan för att hon kanske hade att göra med en galning. Hon räckte ut sin hand.

"Kom så går vi!" "Du har väl sett tillräckligt nu?"

"Ja, tillräckligt. Visst."

"Då går vi."

Adam fattade tag i ledsagarens hand och han reste sig upp. Han tittade sig omkring. De kala väggarna var precisa och raka. Tapeterna var vita och hela lägenheten kändes kall och ödslig. De gick ut och ledsagaren låste.

"Är allt ok nu?", undrade hon.

"Om allt är ok? Nej, faktiskt inte." Adam stannade upp och ledsagaren såg på honom oroligt.

I den stunden förstod Adam precis vad som hade hänt. Det hade aldrig varit gott ställt med den mannen och Adam visste det bättre än någon annan. De hade varit utsatta för en mörk komplot, en ockult konspiration och han visste att ingen någonsin skulle tro honom. Adam trodde inte längre att det var en slump att han hade fått det där jobbet, precis som det inte var en slump att Hans kommit på Linas begravning. Adam hade sett ondskan i Hans ögon.

Adam gick tillsammans med ledsagaren nedför den gråa trappan.

"Inget dör.", sa Adam.

"Vad pratar du om?"

"Mannen som sprängde sig i bitar."

Ledsagaren stirrade skräckslaget in i Adams ögon, men hon såg samtidigt att det fanns värme där. En ovanlig värme, men han var inget helgon.

De gick tillsammans över innergården. Adam visste att han aldrig någonsin skulle överge musiken igen. Det spelade ingen roll om någon skulle lyssna eller ej. Det spelade heller ingen roll att Rickard givit upp det där. Han skulle färdigställa albumet, ensam om så krävdes och ja, albumets titel skulle fortfarande vara det samma. Spöken fanns och Lina levde. Hon levde vidare i en annan form.

Adam och ledsagaren gick fram till bilen där de sa
hej då och skildes åt. Både Hans och Lina levde. Ondskan
och godheten samexisterade i ett mångdimensionellt
universum. De existerade i förorten liksom i livet bortom
detta. Han visste det mycket väl. Han trodde det starkt
och ingen skulle någonsin kunna övertyga honom om
motsatsen.